

»Tøgn er sum eitt persónligt fongsul hjá mær. Tøgnin níður meiri enn túsund orð«

stýrt. Møtti hon til dømis onkrum, ið minti hana um brotsmannin, so reageraði hon ógvusligt.

– Um okkurt minnir ein um eina ræðuliga hending, so reagerar heilin. Eg havi einaferð sligið ein mann, tí hann kom mær ov nær, og tað minti meg um hendingarnar, sigur hon.

Hóast hjálp stóð henni í boði, so var hon ikki klár til at taka ímóti meir enn kreppuhjálp og nøkrum tímum hjá sálarfrøðingi.

– Eg tók tað, sum eg fekk bjóðað, men maktaði ikki uppfylgingina. Eg var ill inn á verðina júst tá, og fekk ikki tikið ímóti hjálp, sigur hon.

– Eg skumpaði tey vekk, sum royndu at hjálpa mær, sigur Joan Scott Brockie.

Tíðina fyrri rættarsakina hevði Joan tað ikki gott: Hon var ræðslusligin fyrri at skula mæta brotsmanninum aftur.

– Tað kendist sum eitt stórt myrkur. Eg fekk heilivág fyrri at kunna sova, og tá eg svav, fekk eg marruna. Eg fekk onki burturúr degnum, og leiddi tankarnir

burtur við tónleiki, sjónvarpi og øðrum óljóði. Eg mistonkti allar mínar vinmenn, og hevði ikki álit á nøkrum, sigur hon.

– Tað kemur hartil, at eg ikki kendi til annað, so misti eg mótið, leggur hon afturat.

– Eg var niðurkoyrd í botn, og eg megnaði nóg illa at sita í rættinum, men eg noyddi meg til tað. Kvinnurnar í Føroyum skuldu verða tryggar, hann skuldi í fongsul, og eg skuldi geva mína frágreiðing, líkamikið hvussu hart tað var, staðfestir hon.

Hendingarnar hava eisini ávirkað tey forholdini, sum Joan hevur havt. Hon hevur ikki klárað at greitt frá, hví hon reagerar ógvusligt í ymiskum støðum.

– Um tær royndi at vera kerligir, so skumpaði eg teir burtur, um tað á nakran hátt minti meg á hendingarnar, sigur hon.

Tað vóru ikki bara forholdini, sum Joan var í, ið vórðu ávirkað av upplivingum hennara. Hon í langa tíð kláraði hon heldur ikki at vera í rúmi saman við mannfólki ella at hoyra mannfólk tosa. Hon kláraði

tí heldur ikki at tosa við pápa ella beiggja sín.

Nú hevur Joan spakliga lært seg at taka ímóti hjálp, og hon skal í næstum byrja í viðgerð, sum longi hevur staðið henni í boði.

– Eg havi nú vant meg við mannfólk, og klári at taka ímóti viðgerð, hóast sálar viðgerin er mannfólk, sigur hon.

Tøgnin skal drepast

Joan er fegin um, at hashtaggið MeToo eisini tók dik á seg í Føroyum, og at føroyskar kvinnur á hendan hátt brutu tøgnina.

– Tøgn er sum eitt persónligt fongsul hjá mær. Tøgnin níður meiri enn túsund orð, sigur hon.

– Føroyar hevur tørv á, at vit tosa hart um hetta. Hetta er einki

tabu. Tað er einki stigma. Heldur er hetta ein melduródn av einum helviti, ið vit sita við dag um dag. Um vit tosa opið um tað, so kunnu vit móguliga fáa eina kenslu av, at vit ikki eru einsamallar. Vit eru fleiri, og vit hava einki gjørt skeift. Vit standa allar saman við somu pínu, sigur hon álvarsliga.

Hon greiðir frá, at um kvinnur og menn, ið hava upplivað seksuellan ágang og harðskap ikki tosa opið um hetta, so er tað sum at byggja eina kistu um seg sjálvan. Hon heldur, at tað er umráðandi at seta orð á hendingarnar, og at tosa við onkran, ið stendur nær.

Sjálv hevur hon funnið linna við at luta søgu sína á hjálparbólkum á internetinum, har hon kann vera dulnevnd. Har hevur hon skrivað

um hendingarnar, sum hon hevur upplivað. Tað er mest tað, at fáa orðini út, ið hjálpir, greiðir hon frá. Hon saknar slíkar føroyskar bólkar – bæði við dulnevni á netinum, men eisini hjálpar-og stuðulsbólkar fyrri neyðtøkuoffur.

Vil hjálpa kvinnum

Hon er fegin um, at ljós verður varpað á hetta evni, og vónar, at tað fer at hjálpa fleiri. Hon ásannar, at tað er trupult at bróta tøgnina í lítla føroyska samfelagnum, men ágangur hendir so mikið ofta, og ofrini eru ómetaliga mong í tali.

– Eg vil fegin bróta hesa tøgnina, tí vit eru ofrini, og vit hava ongi gjørt skeift, staðfestir Joan Scott Brockie.

ANNIKA@SOSIALURIN.FO

»Um okkurt minnir ein um eina ræðuliga hending, so reagerar heilin. Eg havi einaferð sligið ein mann, tí hann kom mær ov nær, og tað minti meg um hendingarnar«